

“Ηκουσεν δέ Βράχμας τὴν ἀσεβῆ βῆσιν τῆς γυναικὸς καὶ συνορρυωθεῖς,

— « Δὲν φρονῶ, εἶπεν, οἵτι πρέπει ν' ἀφήσω τὸ ὄν τοῦτο, τὸ ὑπεράγαν ὑπερήφανον καὶ ἐγωὶστικὸν καὶ ὑπερερευνητικὸν ἐν τοῖς οὐρανοῖς, διότι θὰ μοὶ παρέχῃ κατὰ πᾶσαν σπιριτικὸν πράξιματα!... Θὰ τὸ ἔκπεμψω εἰς τὴν Γῆν. Ἐκεῖ οἱ ἀνθρώποι θὰ ἔχωσιν οὕτως ἐν ἐπὶ πλέον ὥρανον δημιούργημα, ὅπερ πλείστας θὰ παρέχῃ αὐτοῖς ωραίας τέρψιψις, ἀλλὰ καὶ πολλὰ βεβαίως καὶ καὶ... Πλὴν καὶ τὰ καὶ τὰ ταῦτα, ἀποτελοῦσιν ἐν τῆς δημιουργίᾳ καὶ ἡ συχνός σύνολον, δι' οὓς γίγνεται αἰσθητόν.

Οὕτω δ' αἰτηνης ἐκ τοῦ δύρχονος κατήρχετο δρόμῳ ταχυτάτῳ ἡ Γυνή πρὸς τὴν Γῆν.

Κατελθοῦσα ἐπὶ Γῆς, εὑρέθη ἐν μέσῳ τῶν τόσων χαρίτων τοῦ Γῆνου Κόσμου μόνη. Ἐστρέψετο δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ καὶ οὐδαμοῦ ἀνεγνώριζε τὸν Δημιουργὸν καὶ Κύριον αὐτῆς μεταξὺ τῶν κινουμένων ὅντων, οὐδὲ ἀνεύρισκεν οὐδαμοῦ πέριτο τὸν γνωστὸν αὐτῇ Οὐράνιον Κέρμον! Ἐστη ἔκπληκτος καὶ διηρώθα ἔχυτὴν ποιεύσκετο. Ἐντεῦθεν κάκειθεν, οὐδὲν ἀλλοῦ ἔβλεπεν ἢ μόνον σώματα ἀνθρώπων, ὅλως πρὸς αὐτὴν διαφέρων, χειρονομίαιντων πρὸς ἀλλήλους καὶ σπειδόντων πρὸς αὐτήν. Ἐτρέχειν ἀνα, κάτω, γύρω, οὐδαμοῦ ἀγενήσικεν δι', ἀπώλεσεν. Συγχρόνως ἐπὶ τῇ θέᾳ τῆς γυναικὸς οἱ ἀνθρώποι συγνθροίζοντο περιέργως περὶ αὐτὴν καὶ τὴν παρετήρουν ἔξι ἀποστάσεως πάντοτε καὶ μετὰ δέουσι! Ἡ θέα τῆς ἐνέπνεε πρὸς πάντας συναθήματα τι ἀνέκφραστον ἔλευσις καὶ τέρψιψε, ἀλλὰ καὶ μυχίου φέρου. Εἶναι Δαίμονιν ἢ Ἀγγελος; τι εἶναι; διηρώτων ἀλλήλους οἱ ἀνθρώποι, ἀλλ' οὐδεὶς ἔγνωριζε τί ν' ἀπαντήσῃ... Εἴχον οὕτω τὰ πράγματα, δτε κατέφθασεν ἔξι οὐρανοῦ ἔκπεμψθεις παρὰ τοῦ Βράχμα δέ Ερωτα, ἵνα χρησιμεύσῃ ὡς ἔρεισμα καὶ στέγη τῆς γυναικὸς ἐπὶ Γῆς.

Ἐλυπήθη τὴν ἔρήμωσιν τοῦ πλάσματος τούτου δέ Οἰκτίρμων Βράχμας καὶ ἐδώρησεν αὐτῇ σύντροφον ἐπὶ Γῆς τὸν θεῖον ἔρωτα. Καὶ ὅντως, τί θὰ ἔγινετο ἐπὶ Γῆς ἐγκαταλειπειμένον τὸ πλάσμα τοῦτο, τὸ δειλὸν καὶ μυστηριώδες, ἂν δὲν ἔδινετο αὐτῷ ὡς προστάτης δέ παντοδύναμος ἔρως! Τι θὰ ήτο διὰ τὸν ἀνδρά τὴν Γυνή, ἂν δὲν περιέκλειεν ἐν τῇ καρδίᾳ τῆς τὸ λεπτότερον καὶ θειότερον τῶν ἐπὶ Γῆς ὥρανων αἰσθημάτων— τὸν Ἔρωτα; τὸν Ἔρωτα, ἡτοι τὴν Στοργὴν καὶ τὴν Ἀγάπην ἡτοι τοσούτον ἔξυψώνει τὴν γυναικαν καὶ τοσούτον τὴν καθιστᾷ λατρευτὴν καὶ πολύτιμον παρὰ τοῖς ἀνδράσι!

Κατελθοῦσα εἰς τὴν Γῆν ἡ πρώτη Γυνή, ὡς λέγουσιν εἰς Βραχμάνες, ἔλαθε τρεῖς συζύγους. Τὸν Τσέ-Τι-Α-Ντί, ἡτοι τὸν Ἔρωτα, τὸν Νιέ-Χρούν, ἡτοι τὸν Γέλωτα καὶ τὸν Ἀρεν-Τέν-Περ, ἡτοι τὴν Ἀπάτην καὶ ἀποθανοῦσα τὸν Αγίον τέκνα, ἐν ἀρρεν καὶ ἐν θηλῷ, τὸ Ψεύδος ἀφῆκε δύο τέκνα, ἐν ἀρρεν καὶ ἐν θηλῷ, τὸ Ψεύδος καὶ τὴν Κακίαν, ἐξ ὧν καὶ ἐκληροδοτήθη τῇ Ἀνθρωπότητι ἡ σημερινὴ γυνή...

Γεράσιμος ΙΙ. Χαλικιόπουλος

ΑΠΟ ΤΑ ΓΛΥΚΟΧΑΡΑΓΜΑΤΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΜΟΥ

ΚΕΡΚΥΡΑ

ΔΕΝ γέεντος ἐάνη πατρὸς τοῦ Φωσκόλου καὶ τοῦ Σολωμοῦ, ἡ «Χρυσῆ Νῆσος», τὸ «Ἀνθίος τῆς Ἀνατολῆς», ὃς ἀποκαλούσιν οἱ ποιηταὶ τὴν Ζάκυνθον, ἔχη περισσότερα δικαιώματα ἐπὶ τοῦ τίτλου «Νύμφη τοῦ Ιονίου» ἀπὸ τὴν νῆσον τῶν Φαιάκων διέτι μόνον τὴν τελευταῖαν ηγετύχησα νὰ ἐπιτεφθῶ 'Αλλ' ἐάν καὶ τοῦτο συμβαίνη, ἡ ζηλευμένη Κέρκυρα τίποτε δὲν κάνει ἀπὸ τὴν εὐμορφιάν της καὶ πάντοτε θὰ φημίζηται ὡς μία τῶν περικαλλεστάτων νήσων τῆς δραίας μας Πατρίδος.

(Ο διὰ πρώτην φοράν εἰσερχόμενος εἰς τὸν λιμένα τῆς Κέρκυρας ειδότεροι πρὸς ἀπαραμίλλου θέας σπανίως ἀποντωμένης καὶ ἡς ἡ μεγαλοπρέπεια ἔγκειται πρὸ πάντων ἐν τῇ πρωτοτυπίᾳ μὲ τὴν δόποιαν τὴν ἔωγροχρήσεν ἡ φύσις.

‘Τυρεμεγέθης βράχος μὲ φρούριον καὶ προμαχῶνας, ἐστρωμένος διὰ καταπρασίου τάπητος εἰσχωρεῖ βαθέως ἐντὸς τῆς θαλάσσης. Ἐπὶ τῆς οὐφηλοτέρας πορυφῆς ειδότεροι σηματογράφος φέρων ἀπὸ τοῦ 1864 τὴν Κυνόβλευκον καὶ δι' ὅποῖς μικρόδεν φαίνεται ὡς σταυρὸς ἐπὶ τοῦ θόλου ἐκκλησίας βυζαντινοῦ ρυθμοῦ ‘Ο ἐπιβλητικὸς οὗτος βράχος εἶναι ἡ ἀκρόπολις τῆς Κέρκυρας.

Ἡ πρωτεύουσα τῆς νήσου εἶναι πόλις ‘Ενετικὴ διασχιζομένη ἀπὲ τονεᾶς ὅδος καὶ πολυχρήμοις δρομίσκους. Ἐξαίρεσιν ἀποτελεῖ ἡ εὐρυτάτη πλατεῖα Σπιανάδα καταλαμβάνουσα ἔλον τὸν μεταξὺ τῆς ἀκροπόλεως καὶ τῆς κυρίας πόλεως χῶρον. Σειραὶ πλατάνων καὶ πτελεῶν τὴν περιταγιοῦσιν ἔξι δλῶν τῶν μερῶν, ὡς κόσμημα δὲ ἔχει τὸ Ἀνάκτορον τῶν Αρμοστῶν, ἔνα ἀρκετά περιποιημένον κῆπον καὶ μερικὰ ἀγάλματα στρατιηγῶν ‘Αγγλων.

Ἐχει δρμως καὶ ἐν στόλισμα διὰ τὸ δόποιον δικαιούται νὰ σεμνύνηται ἡ Σπιανάδα καὶ μαζὶ μ' αὐτὴν διόλκηρος ἡ Κέρκυρα, τὸν ἀνδριάντα τοῦ Ιωάννου Καποδιστρίου.

Καὶ ἀτενίζων τις τὴν πλήρη σοβαρότητος καὶ ἀξιοπρεπείας μορφὴν τοῦ ὑπερόχου ἐκείνου πολιτικοῦ ἀνδρὸς νομίζεις στὶ μειδίαμα πικρίας διαστέλλει τὰ ἀψύχα του κείλη καὶ δὲν ἡμιπορεῖ γάλη ταλανίσῃ τὸ τέλος ἐπερ ἐπέπρωτο νὰ λάθῃ δὲ πρώτος Κυδερνήτης τῆς γήλευθερωμένης ‘Ελλάδος....

Τὸ ἔσωτερικὸν τῆς πόλεως δὲν παρουσιάζει τι τὸ ἀξιοπερίεργον ἀν ἔξαιρέσῃ κανεὶς δύο Ναοὺς διὰ τοὺς δόποιους ἡμιπορεῖ δικαίως νὰ εἴπῃ ὅτι ἀποτελοῦν τὴν ψυχὴν τῆς πόλεως. Καὶ οἱ ναοὶ οὕτως εἶναι τὸ παλαιότερον Δημοτικὸν Θέατρον καὶ δι ναὸς τοῦ Ἀγίου Σπυρίδωνος.

‘Ισως φανῇ διλγόν τολμηρὰ ἡ παρομίωσις αὕτη καὶ ἡ συσχέτισις μας Εκκλησίας καὶ ἐνδές θεάτρου, ἀλλ'

έαν ή « Νέα Ζωή » κατά καλήν τύχην συγκαταλέγη μεταξύ του ἐκλεκτοῦ πνευματικοῦ της κύκλου καὶ ἀναγνώστας ἐκ τῆς ἀνθοστεφούς νήσου, εἰς τούτους τὸ πρᾶγμα θὰ φανῇ φυσικῶτατον καὶ ἀπλούστατον.

Οἱ Κερκυραῖοι εἶναι γεννημένοι μὲ τὴν θρησκείαν καὶ πλασμένοι μὲ τὴν μουσικήν. Εἰς τὴν ψυχήν του ἔνθει θαυμάσια τὰ δύο αὐτά αἰσθήματα καὶ διὰ τοῦτο ἔαν θεωρῇ καθηγόν του νὰ συνοδεύῃ τὴν λιτανείαν τοῦ Ἀγίου καὶ νὰ προσκυνήσῃ τὸ ἱερόν του λειψανον, τὸ θεωρεῖ ὅμαρτίαν νὰ λείψῃ ἀπὸ τὴν συναυλίαν μιᾶς τῶν δύο λαμπρῶν τῆς Κερκύρας Φιλαρμονικῶν—τῶν πρώτων ἐν Ἑλλάδι—η̄ νὰ στερηθῇ τὴν γλυκεῖαν καὶ περιπαθῆ μουσικὴν τῆς Μποέμη τοῦ Ρούη Μπλάς.

Καὶ τοῦτο συνιστῷ πολὺ τοὺς κατόκους τῆς Ἐπανῆσου, η̄ δοπία μᾶς ἔχαρησε τόσους ποιητὰς καὶ λογογράφους, τὸν Σολωμόν, τὸν Βαλαωρίτην, τὸν Ζαμπέλον, τὸν Λασκαράτον, τὸν Μαρτζώχην, τὸν Εενόπουλον καὶ τὸν μουσικὸν τὸν μελοποίαντα τὸν ὅμνον ἐπὶ τῷ ἀκούσματι τοῦ δοπίου σκιρτῆ πᾶτα « Ἑλληνικὴ καρδία, τὸν Μάντζαρον.

Ἄλλ' ἀς ἀφήσωμεν πλέον τὸ ἑσωτερικὸν τῆς πόλεως καὶ ἂς ἔλθωμεν ὅλιγον εἰς τὴν Γαρίτσαν διότι εἶναι· η̄ ὥρα τοῦ βραδυνοῦ περιπάτου καὶ τῇ ἀληθείᾳ εἶναι μοναδικὴ ἀπόλαυσις ὃ θαυμάσιος αὐτὸς περίπατος μὲ τὴν αὔραν τοῦ Ἰονίου.

Ἄλλα μ' ὅλην τὴν χάριν τῆς ή̄ Γαρίτσα δὲν κατέχει τὰ πρωτεῖα τῆς καλλονῆς μέσα εἰς τὴν Κέρκυραν. Ἐὰν αὕτη ὡς πόλις δὲν ἔχῃ καὶ πολλὰ πράγματα νὰ ἐπιδείξῃ, ὡς νῆσος ὅμως εἶναι θελκτικωτάτη, ὁντισμένη παντοῦ ἀπὸ τριαντάφυλλα, γιασεμιά, τζιτζιφὲς καὶ μπουγαρίνια καὶ στολισμένη μὲ ποιητικῶτα τοπεῖα. Πηγαίνετε εἰς τὸ Κανόνι καὶ ἀπὸ τὴν ἑσχιτάνιαν τοῦ διώματος ἀπολαύσετε τὴν εὐμορφιὰν τῆς Κερκύρας. Τὸ βλέμμα σας ἀφοῦ περιλάβῃ ἐν θαυμάσιον πλαίσιον ἀπὸ βουνά, ἀναπτάνεται μετ' εὐχαριστήσεως ἐπάνω σὲ δύο νησάκια τὰ δύοις ἔξερχονται τῶν κυμάτων γραφικοῦ κολπίσκου ὡς δύο κομφάι ἀνθοδέσμα.

Πηγαίνετε εἰς τές Μπενίτσαις διὰ νὰ ιδητε τὰ θέλγητρα μιᾶς μαγευμένης ἀκρογιαλῆς. Ἄλλα πηγαίνετε πρὸ πάντων εἰς τὸ Γαστοῦρι διὰ νὰ θαυμάσητε μαζί μὲ τὴν φύσιν καὶ ἐν λευκὸν τῆς τέχνης ἀνάκτορον διμοιον πρὸς τὰ δόλχυρυσα ἔκεινα παλάτια τῶν παραμυθιῶν δύον ἔζοսσαν ἡ̄ εὐμορφες βασιλοπούλες καὶ τὰ δύορατα βασιλόπουλα.

Καὶ τοιούτον εἶναι πράγματι τὸ Ἀχίλλειον.

Ἄς μη μᾶς ἐκπλήσσῃ ὁ μυθώδης πλοῦτος του. Τὸ Ἀχίλλειον ἀνήκει εἰς μίαν Αὐτοκράτειραν (1). Η̄ Αὐτοκράτειρα ὑπῆρχεν ἀτυχῆς δολοφόνος χείρ ἐπλήξει τὴν εὐγενῆ τῆς καρδίαν καὶ μαζί μὲ τὴν ζωὴν τῆς

Αὐτοκρατείρας ἔξελιπε καὶ κάθε ζωὴ ἀπὸ τὸ Ἀχίλλειον. Η̄ εὐτυχία δὲν ἥδυνήθη νὰ ζήσῃ πολὺν καιρὸν μέσα εἰς τὰς ἀπεράντους αἰθούσας μὲ τοὺς κρυσταλλίνους καθηρέπτας, τὰς χρυσοποικίλτους ἔδρας, τὰ βελούδινα παραπετάσματα καὶ τοὺς πολυτίμους τάπητας καὶ τὰς ἔγκατέλιπε πρὸ πολλοῦ διὰ νὰ στήσῃ τὴν ἔδραν τῆς εἰς κανένα γειτονικὸν οἰκίσκον. Καὶ διὰ τοῦτο τὸν θαυμασμὸν ὁ δοπίος εὐδύνς ἔξ ἀρχῆς καταλαμβάνει τὸν ἐπισκέπτην ἀκολουθεῖ ἀμέσως καὶ σχεδὸν ἀκούσιων εἰς ἐνδόμυλος οἰκτιρμὸς τῆς ματαιότητος τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων. Ἀλλ' ἀς ἀπομαχρύνωμεν τὰς ἀπαισιοδέξους ταύτας ἴδεας καὶ δες ἐπισκεφθῶμεν τὸ καλλιμάρμαρον τοῦτο μέγαρον οὐχὶ πλέον ὡς βασιλικὸν ἐνδιάτημα ἀλλ' ὡς Μουσείον τῶν Καλῶν Τεχνῶν διότι ἔδω πράγματι ἀμιλλάται η̄ σμίλη τοῦ γλύπτου μὲ τὸν χρωστήρα τοῦ ζωγράφου.

Καλλιτεχνικῶταται εἶναι αἱ τοιχογραφίαι τοῦ Ἀχίλλειου. Μεταξύ πασῶν διακρίνεται διὰ τὸν ἀπαράμιλλον συνδυασμὸν τῶν χρωμάτων καὶ τὴν ίστορικήν της σημασίαν η̄ παριστάντα τὸν Ἀχίλλεα σύροντα ὅπισθεν τοῦ ἀρματος τὸν νεκρὸν τοῦ προμάχου τῆς Τροίας. Η̄ ἀγρέλα χαρά τῆς ἐκδικήσεως ἀπεικονίζεται ζωηρότατα ἐπὶ τῆς μορφῆς τοῦ ήρωος.

Άλλ' ἀς ἔλθωμεν εἰς τὸν κῆπον διότι ἔκει συνεχίζεται καὶ περατοῦται τὸ δράμα.

Οἱ αὐτὸς ἥρως ἐμφινίζεται πρὸ ήμιδῶν. Άλλ' δοπία διαφορὰ μεταξύ τοῦ ἔζωγραφισμένου Ἀχίλλεως καὶ τοῦ θαυμασίου ἀγάλματος οὔτινος η̄ ἔξοχος πλαστικής εἶναι η̄ ἀποκρυστάλλωσις οὔτως εἰπεῖν τῶν ἀθανάτων στίχων δ' ὧν δ Ὁμηρος ὑμνήσει τὸν βασιλέα τῶν Μυρμιδόνων. Οἱ Ἀχίλλευς παρίσταται ἐνταῦθα κρατῶν διὰ τῆς ἀριστερᾶς τὸ δόρυ καὶ ἔχων προτεταγμένον τὸ γενναῖον του στήθος, ἀλλὰ τὴν χαρὰν τῆς ἐκδικήσεως διαδέχεται η̄δη η̄ ἀγωνία τοῦ θανάτου καὶ τοὺς χαλυβδίνους μῆς συστέλλει τὸ ἀλγός του θανατηφόρου βέλους.

Άλλα ποιὸν εἶναι αὐτὸν τὸ χαριτωμένον παιδάκι μὲ τὴν γλυκυτάτην φυσιογνωμίαν καὶ μὲ τὸν ναυτικὸν σκούφον ποῦ καθηγήται ἐπάνω εἰς τὴν πρῷραν μιᾶς βαρκούλας; Εἶναι ἀπλούστατα ἔνα ναυτάκι καὶ ταξιδεύει εἰς τὴν χώραν τῶν δνείρων διότι δνειρώδης εἶναι καὶ η̄ καλλονή του.

Άλλα τὸ θελκτικώτερον, τὸ ἐκφραστικώτερον, τὸ λεπτότερον, τὸ ἀδρότερον ἔργον τοῦ Ἀχίλλεου, τὸ πλήρες καλλούς καὶ ζωῆς εἶναι η̄ Πέρι Γαλουχούσσα. Συμπαθεστάτης μορφῆς γυνή μὲ βοστρυχώδη κόρμην εἶναι ἔξηπλωμένη ἐπὶ τῶν κυμάτων γαλούχοσσα ἐντὸς τῆς ἀγκάλης τῆς βρέφος, ἐν χαρέστατον ἀγγελούδι ἐνῷ παρὰ τοὺς πόδας της εὐφέσκεται πάλλευκος κύκνος.

Προχωρῶμεν δλίγον καὶ συναντῶμεν ἔνα σεθάσμιον πρεσούτην καθηγήμενον ἐπὶ ἔδρας καὶ κρατοῦντα διὰ τῆς δεξιᾶς τὸν κάλαμον καὶ διὰ τῆς ἀριστερᾶς φύλλον χάρτου. Εἶναι ὁ περιπαθῆς τῆς Γερμανίας ποιητής, οἱ Αἴνε.

Άλλ' ίδου καὶ τὸ εὐγενές τῆς Ἀγγλίας τέκνον, μία μεγαλοφυΐα τῶν νεωτέρων χρόνων, η̄ γλυκεῖα

(1) Ως γνωστὸν τὸ Ἀχίλλειον ἀνῆκεν εἰς τὴν Αὐτοκράτειραν τῆς Αὐστρίας Ἐλισάβετ. Μετὰ τὴν δολοφονίαν τῆς ἀναρχικοῦ Λουκένι τὸ Ἀχίλλειον διάγενεται εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τῆς Αὐστριακῆς Κυβερνήσεως οἵτις ζητεῖ νὰ τὸ πωλήσῃ. Διεδόθη δὲν ἐπρόκειτο νὰ τὸ ἀγοράσῃ δ. κ. Πεσμαζόγλου, διστυχῶς ὅμως δὲν ἐπηλήθευσεν η̄ εἰδησίες.

ἀργῶν τοῦ ἐθνικοῦ μας ἀγῶνος, ὁ ποιητὴς τοῦ ὅποιου
αἱ τελευταῖαι λέξεις ἡσαν μία εὐχὴ διὰ τὴν εὐτυχίαν
τῆς Πατρίδος μας. Ἀποκαλύψθωμεν. Εὑρισκόμεθα
πρὸ τοῦ Βύρωνος.

Ἄφου ἐπισκεψθῶμεν τὸ Περιστύλιον τὸ δόποιον πα-
ρουσιάζει θέαμα ἀπείρως ὥραιον καὶ σεμνὸν μὲ τὰ
ἀγάλματα τῶν Μουσῶν καὶ τὰς προτομὰς σοφῶν
ἀνδρῶν τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος, ἀνερχόμεθα εἰς τὸν
ἔξωστην τῶν ἱπποκεντάρων.

Τὴν ἀρμονίαν τῆς Τέχνης συμπληροῖ ἡ ἀρμονία
τῆς φύσεως. Οἱ ὄφθαλμοι οἱ θαυμωμένοι ἀπὸ τὴν
γοντείαν τοῦ λευκοῦ κάλλους περιβάλλονται μὲ μίαν
ἀνέκφραστον τέρψιν τὴν γαλανήν τῆς θαλάσσης ἔκτα-
σιν. Ἄλλ' ἡ καρδία ἡ μεταφρισθεῖσα εἰς τόσα ἰδεώδη
δὲν ἥμπορει νὰ μὴ πονέσῃ εὐθὺς ὡς οἱ ὄφθαλμοι ἀντι-
κρύσουν τὰ σκλαβωμένα καὶ μελαγχολικά τῆς Ἡπεί-
ρου βίουνά. Ἡ καρδία κλαίει καὶ οἱ ὄφθαλμοι ὑγρα-
νονται. Καὶ τότε ἀποτελεῖται μία ἀρμονία ἐνέχουσά τι
τὸ θεῖον, ἀρμονία φύσεως τέχνης καὶ ψυχῆς.

K. N. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ.

EMILE SOUVESTRE

ΕΙΣ ΦΙΛΟΣΘΟΦΟΣ

ΥΠΟ

ΤΑΣ ΣΤΕΓΑΣ

(Ἐργον στεφθέν ύπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας).

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Γινώσκομεν ἀνθρωπον, δστις ἐν τῷ μέσῳ τῆς
δριμῆς τῆς μεταδολῆς καὶ φιλοδοξίας, ἥτις ἐπι-
κρατεῖ ἐν τῇ κοινωνίᾳ, ἐγκολούθει ν' ἀποδέχη-
ται, ἀνευ ἀγανακτήσεως, τὴν ἀτομικήν του τα-
πεινότητα ἐν τῷ κόσμῳ, καὶ διετήρησεν οὕτως
εἰπεῖν τὴν ἐπιθυμίαν τῆς πτωχείας.

“Ἡ μόνη του περιουσία ἥτο μικρά τις θέσις,
δι' ἡς ἔξη ἐντὸς τῶν στενῶν ἐκείνων ὅρίων,
ἄτινα χωρίζουσι τὴν εὐπορίαν τῆς δυστυχίας.
ὅ φιλόσοφος ἡμῶν θεωρεῖ ἐκ τοῦ ὕψους τοῦ ὑπε-
ρώψου του τὴν κοινωνίαν, ὡς θάλασσαν, ἥς δὲν
ἐπιθυμεῖ ποσῶς τὰ πλούτη καὶ ἥς τὰ ναυάγια
δὲν φοβεῖται. Ἐπειδὴ κατέχει θέσιν σημικροτά-

την δὲν φοβεῖται μήπως κινήσῃ τὴν ζηλοτυπίαν
τινὸς καὶ κοιμάται ἡσύχως περιτετυλιγμένος ἐν
τῇ ἀσημότητι αὐτοῦ.

Δὲν εἶναι ἀπομεμονωμένος ἐν τῷ ἐγωϊσμῷ,
ώς ἡ χελώνη ἐν τῇ κόγχῃ τῆς! Εἶναι ὁ ἀν-
θρωπος τοῦ Τερεντίου δστις δὲν « *ρούμιζεται*
ξέρος εἰς οὐδὲν ἀνθρώπιον ». “Ολα τὰ ἀντι-
κείμενα, πάντα τὰ συμβαίνοντα ἐκτός, ἀντανα-
κλῶνται ἐν αὐτῷ, ὡς ἐν θαλάμῳ σκοτεινῷ, ἐν φ
ἀποτυπωσὶ τὴν εἰκόνα των. « *Παρατηρεῖ τὴν*
κοινωνίαν ἐν ἐντοῦ » μὲ τὴν περίεργον ὑπο-
μονὴν τῶν ἐργμιτῶν καὶ καθ' ἔκαστον μῆνα
ἔξιστορει ὡς εἰς ἐφημερίδα πᾶν δτι εἴδε ἡ ἐσκέ-
φθη ἐναι τὸ ἡμερολόγιον τῷ εντυπώσεών
του ὅπως συνήθιζε ν' ἀποκαλῇ αὐτό.

Κατὰ τὴν φυλλομέτρησιν τούτου, ἀπεσπάσα-
μεν σελίδας τινὰς αἵτινες θὰ δυνηθῶσι νὰ γνωρί-
σουσι τῷ ἀναγνώστῃ τὰ κοινὰ συμβεβηκότα
σκεπτικοῦ ἀγνώστου ἐν τοῖς δώδεκα ξενοδοχείοις
τοῦ ἔτους ἀπερ ἀποκαλοῦσι μῆνας.

ΤΑ ΔΩΡΑ

(‘Αγιοθασιαλιάτικα) ΤΟΥ ΥΠΕΡΩΟΥ

1. Ιανουαρίου. Ἡ ἡμερομηνία αὕτη μοὶ ἔρ-
χεται εἰς τὸν νοῦν ἄμα ὡς
ἔξηπνήσω. ἐν ἔτος εἰσέτι ἀποσπάται ἐκ τῆς
ἀλύσου τῶν ἡλικιῶν, ἵνα ριψή εἰς τὴν ἀβύσσον
τοῦ παρελθόντος. Ὁ ὄχλος προθυμεῖται νὰ ἑορ-
τάσῃ τὴν νέαν αὐτοῦ ἀδελφήν. Ἄλλ' ἐνῷ ὅλων
τὰ βλέμματα φέρονται πρὸς τὰ ἐμπρός, τὰ ἐμὰ
ἀναστρέφονται πρὸς τὰ ὅπισω. Μειδῶσι πρὸς
τὴν νέαν βασίλισσαν, ἀλλ' ἐγὼ ἄκων σκέπτομαι
ἐκείνην ἥν δ χρόνος μέλλει νὰ περικλείσῃ ἐν τῷ
ἐνταφίῳ του.

Αὕτη, τούλαχιστον γινώσκω, τί ἥτο καὶ τί μοὶ
ἔδωκεν, ἐνῷ ἔκεινη παρίσταται περιβεβλημένη
δι' ὅλων τῶν ἀπειλῶν τοῦ φάγνωστου. Τί κρύ-
πτει εἰς τὰ νέφη, ἀπερ τὴν περιβάλλονται; Τὴν
θύελλαν ἥ τὴν γαλήνην; Προσκαΐρως θρηγνεῖ
καὶ αἰσθάνομαι τὴν ψυχήν μου θυελλώδη ὡς
τὸν δρίζοντα. Ἐχω ἀδειψήν ἀπουσίας σήμερον·
ἀλλὰ τί νὰ κάμω ἐν ἡμέρᾳ βροχερᾷ; Περι-
τρέχω τὸ ὑπερφόν μου μετὰ ζέσεως καὶ ἀποφα-
σίω ν' ἀνάψω τὴν ἑστίαν μου.